

[Erik Kragh.]

atomvåben, bakterievåben eller krigsgas og ej heller råde over langtrækkende raketvåben eller den slags ting.

Hvis vi nu ser på styrkeforholdet, som er det afgørende, når man skal bedømme den megen tale om trusler fra tysk side, vil det huskes, at under anden verdenskrig befæstede russerne deres herredømme over Østersøen ved indlemmelse af Estland, Letland og Litauen og dele af Finland og Østpreussen, og under krigen blev endvidere Polen og Østtyskland lagt under sovjet-russisk herredømme. Det vil sige, at Sovjetunionen i dag behersker 2 000 km kyst ved Østersøen, medens det før krigen kun beherskede 100 km, nemlig det inderste af Finskebugten. På hele denne lange strækning råder Sovjetunionen over et stort antal maritime og luftstøttepunkter — der nævnes tal helt op til 13-14 — og bl. a. menes den tidligere del af Østpreussen, der nu er indlemmet i Sovjetunionen, at rumme et voldsomt antal luft- og raketbaser.

Hvis vi ser på selve styrkeforholdet for at se, om denne trussel i Østersøen er så alvorlig for Sovjetunionen, som der er tale om, og først ser på flådestyrkerne, så har den russiske flåde 5-6 krydsere, medens den dansk-tyske flåde ingen krydsere har; den russiske flåde har 150-200 torpedojagere, d. v. s. destroyere eller lignende skibe, medens det tilsvarende tal for den dansk-vesttyske styrke er ca. 30; endvidere er der 100 russiske ubåde i Østersøen mod 6-7 dansk-tyske ubåde; der er 200 russiske motortorpedobåde imod ca. 70 dansk-tyske, og endvidere er der et stort antal mindre fartøjer, patruljebåde, landgangsfartøjer og den slags, mod et langt mindre antal inden for den dansk-vesttyske flåde. Hertil kommer naturligvis den østtyske og den polske flåde.

Ser vi på forholdene i luften, er den russiske flåde i Østersøen støttet af over 800 luftfartøjer, medens tallet for det danske flyvevåben som bekendt ligger omkring 115, og for det vesttyske er mindre end dette.

Ser vi på, hvordan det forholder sig til lands, så står der, som det vil vides, 20 russiske divisioner alene i Østtyskland foruden de østtyske og de polske bagved og derudover 10 russiske divisioner i satellitstaterne og det vestlige Rusland og bag ved

disse 80 russiske divisioner. Heroverfor har Danmark som bekendt 2 $\frac{1}{3}$ brigade, og Tyskland har 1 division stående i Holsten. Endvidere har Rusland over 100 000 luftbårne tropper, altså faldskærmstropper, hvoraf de kan lufttransportere i hvert fald 15 000 på én gang.

Når jeg har tilladt mig at give en så detaljeret redegørelse, er det, fordi det forekommer mig, at det illustrerer talen om, at Sovjetunionen føler sig truet. Det vil i en overskuelig årrække være udelukket, at vesttyske styrker skulle kunne gå til angreb på Sovjetunionen, også selv om de løsgjorde sig for NATO-tilhørsforholdet.

Men der er i denne forbindelse en anden ting, jeg vil gøre opmærksom på, og det er, at Sovjetunionen ikke i dag som i 1941 er en underudviklet stat, der udelukkende er baseret på landbrug. I dag er Sovjetunionen en førsterangs industristat med voksende økonomi og voksende industriel ekspansion, der langt overgår, hvad Tyskland vil kunne præstere. Alene af den grund er enhver tale om en eksisterende tysk trussel mod Sovjetunionen uden bund i virkeligheden.

Der hersker i det russiske folk en frygt for tyskerne, og det er ikke mærkeligt, for tyskerne har to gange invaderet Rusland og de to gange opført sig på en måde, som har efterladt de frygteligste erindringer. Det er ikke mærkeligt, at russiske borgere, der har prøvet at miste en søn, en far, en mor eller andre slægtninge, er bange for tyskerne, og det er denne frygt for tyskerne, som de russiske ledere udnytter. De udnytter også den modvilje, jeg kan godt sige lidt fjendtlige stemning, der findes i de lande i Vesteuropa, som har været besat af tyskerne. Det er det, lederne i Sovjetunionen spiller på, for de kender ganske nøgternt de militære kendsgerninger og ved udmærket, at der ikke er nogen virkelig militær trussel fra Vesttysklands side mod Sovjetunionen. Det er altså dette forsøg på at spille på de følelser, som naturligt findes i Vesteuropa mod tyskerne, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen altså deltager i; og også her som i hele sin politik på det militære og udenrigspolitiske område støtter han politikken østfra, som går ud på, at det vestlige forsvar skal svækkes så meget som muligt.

Dansk udenrigspolitik har altid i dette